

[Knud Jespersen.]

muleret sine overenskomstkra, og de forbund, der har talt om overenskomstkra, har alle sammen talt om dem som en torpedo imod augustforliget. Og hvad enten man er valgt af medlemmerne eller ikke, men alligevel har sidet i LOs forretningsudvalg, så burde man faktisk vide det. At tage det som udtryk for, at nok havde de kritiseret, men de sluttede alligevel op om det sådan mere eller mindre, det er simpelt hen urimeligt.

Jeg har endvidere rejst et par spørgsmål, som jeg naturligvis heller ikke har fået svar på. Jeg har ydermere givet landbrugsministeren disse fem spørgsmål angående fællesmarkedet, sådan at han kunne læse dem sort på hvidt. Man har altså ikke kunnet finde ud af, hvad det er, det kan komme til at betyde, hvis det er sådan, at der bliver en stigning til 10 mia kr. i år i forbindelse med denne udligningsprocent. Vil det komme til at koste EF dette beløb? Jeg ved ikke, hvorfor man ikke svarer. Det er muligt, økonomiministerens sidder med en eller anden salomonisk løsning, men jeg så jo, at man kan trylle både til den ene og til den anden side. Derfor vil det være meget rart at vide: koster det 400 mill. kr., 500 mill. kr. eller 800 mill. kr.? Man må da vide lidt om, hvad det er, der sker her, for det kan vel ikke være noget, man bare kan læse i engelsk presse, men ikke kender noget til i Danmarks regering.

Jeg skal ikke blande mig i, hvem der skal have skolepengene tilbage, om det skal være hr. Hilmar Baunsgaard eller hr. Glistrup. Fra fremskridtspartiet hørte vi både seniorordføreren og juniorordføreren – og seniorordføreren blev jo suppleret ganske godt – men der var ikke noget, der gjorde noget dybere indtryk på mig. Vi står her over for en asocial tendens i udviklingen, og det er ting, som vi kan diskutere både her og ude i landet. Jeg vil bare advare imod, at man nu kun ser ét problem, nemlig fremskridtspartiet. I Danmark er der mange problemer, og de problemer, der skal løses, kan ikke bare løses ved at udnævne et enkelt parti og en enkelt retning til at være syndebug. Vi kommer til tage fat på at løse problemerne og herunder også at holde fremskridtspartiet tilbage i dets fremstormen. Det er ikke et spørgsmål om taktiske formuleringer, men det er simpelt hen et spørgsmål om det idémæssige indhold, om den måde, hvorpå vi behandler folkestyret. Det hjælper ikke, at man til den ene side prøver at begå vold imod folkestyret,

som man har gjort med augustforliget og septemberforliget, og derefter anklager andre for, at det er dem, der begår vold. Hvis man mener noget med alle sine meget rørstrømske betragtninger omkring demokratiet, så plejer man det ved at bruge det, så plejer man det ved at acceptere, at folk har visse umistelige rettigheder, og det gælder folk på arbejdspladsen, når de skal stemme om løn- og arbejdsforhold. Man bør stadig væk erindre, hvad jeg sagde i august, at hvis det går, som man har planer om, og det ser det ud til med denne afværgedagsorden indtil videre, så vil man opleve det, at Danmark kommer til at få overenskomster, som arbejderne ikke har haft mulighed for at efterprøve i de sidste seks år. Så vil man komme dertil, at i princippet er man tilhænger af, at folk skal have medbestemmelse, men i praksis tager man denne medbestemmelse fra dem.

Jeg tror nok, man kan klare en del ting også med afværgedagsordener her, og vi kan også nævne nogle debatter, hvor man prøver at gå uden om både boligforliget, jordspekulationen og det nye oprustningsforlig. Vi kan lade som ingenting med hensyn til den voksende under-skudshandel, vi kan forbande spørgsmål, som kommunisterne rejser omkring importregulering, men man kan nu engang ikke, hverken med den ene eller anden slags plan, lægge et folk i lænker og forklare dem, at uanset hvad vi gør, har vi altid gjort det rigtige; når det bare ikke viste sig at holde, så var det, fordi naturen var os imod. Man bliver nødsaget til på et eller andet tidspunkt at tage konsekvensen, og det havde nok været rimeligt, om man diskuterede ude på arbejdsmarkedet: hvilken vej skal man gå, og hvad skal der gøres for at løse problemerne? Hvis det, man har præsteret indtil nu fra august-september, indgrebet i marts, tre forlig, er løsninger, så vil jeg sige, at det vil være en ulykke den dag, man finder frem til noget, der ikke er løsninger. Der er intet løst i disse sager. I ved det selv. I prædiker afmagt for folk ude på arbejdsmarkedet, men det, der vil ske nu, er jo, at man på arbejdsmarkedet vil rejse disse lønkrav, hvad enten hr. Hilmar Baunsgaard, hr. Jens Møller eller andre vender sig imod det, og man vil også føre disse lønkrav igennem. Det er nemlig en absolut nødvendighed, når folketinget tager retten fra lønarbejderne til selv at have indflydelse på deres løn- og arbejdsvilkår, at så må de tage deres sag i egne hænder. Jeg er bombe-